

La Gília i En Jaumet,
el seu fill, mentre fan
un tracte.

Clixé Guàrdia

PEL MERCAT BISETMANAL

Repetides vegades hem dit la necessitat de que la personalitat ruralista subsisteixi a través de l'estandardització. No com un motiu folklòric, sinó com un fet vital modern, actual.

Cal restablir les coses velles que caiguin i adaptar-les a les necessitats actuals. Només en el cas de que fossin un obstacle al progrés caldria enderrocar-les.

Si això, que és simplement un problema de bon sentit, la gent liberal ho deixa de banda i en fan l'exclusiva els que ideològicament són una negació —ja que només miren en rera— la democràcia hi sortirà perdent.

Ara mateix, un fet posa a prova el granollerisme. Com que no es tracta d'un motiu sentimental, crec que no serem sols a dir-hi la nostra; és a dir, a protestar-ne.

Es tracta del descans dominical, aplicat a les botigues. El botiguer, que com a tal és considerat poc aimant de les idees que no tinguin una convergència amb el calaix, suposem que s'adonarà del nostre plany, mig líric, perquè ve a minvar el to diumenger i la característica comarcal de la ciutat, —si se'ns permet— capital del Vallès.

Granollers té dos mercats a la setmana: el del dijous, de venda de productes del camp i adquisició de material de pagès, i el del diumenge, que té també la concurrència de la classe treballadora dels pobles de la rodalia, que vé a proveir-se el matí de festa, perquè el dijous i els dies feiners treballa i el dissabte a la tarda —els pocs que fan setmana anglesa— no teneñ reducció en els preus dels bitllets de ferro-carril.

La reflexió precedent se l'haurien d'aprendre de memòria tots els que en la vida pública vulguin parlar dignament de Granollers. Es un argument que hauria d'ésser propagat en un to tan alt, que fes que la gent dels ministeris i conselleries es veiés obligada a preguntar qué passa.

Si els que tenen responsabilitat, no s'adonen d'això, pitjor per a ells.

Una prova de l'evolució de la comarca cap a un sentit industrial, la dóna el descens del mercat de l'Ascensió, del qual el fet de treballar-se a les fàbriques del Vallès n'ha restat molta concurrència.

Una gestió encarrilada a que sigui considerat festiu el dit dia i una altra per a aconseguir per als pobles veïns que el bitllet de retorn en tren serveixi ja el dissabte, són dues tasques que brindem als dinàmics granollerins.

Respecte al que hom hagi de fer per a aconseguir la restauració del mercat diumenger, creiem que després d'invocar el que hem dit i tenint en compte que gairebé no hi ha dependència afectada, el que cal és energia i res més.

EMILI CODINA

APUNTS

EL PETIT MERCADER

Amb una capsa de fusta prima i un bastó a la mà, el petit mercader fa via vers el mercat amb una engruna d'il·lusió, quan hi va, i un xic de desengany quan en torna.

Cuca, no de llum, que hom troba per tots els camins que aflueixen als mercats; que rarament menja a l'hostal; que dorm en coberts abandonats o sota els ponts del camí; ni molt net ni massa elegant, aquest mercader de mitja llum fa acte de presència al mercat amb tanta dignitat com els fills de bona casa i se sent tan gran, amb la seva quincalla — pedres per a encenedor, cordons per les sabates, escuradents... — com els grans comerciants de bous i mules.

Es aquest un mercader embrió que s'ha quedat al primer replà de l'escala i ha acabat per formar-se un món amb la seva indumentària sòrdida, els seus pensaments tristos, les lluentors de la seva capsa i els parroquians que passen de llarg.

Aquest petit mercader, que potser és un bon home, que potser ha deixat a casa (si en té) un pare baldat, o uns fills plens de xacres; que potser té una idea molt minça del que pugui ésser una hora de felicitat; aquest home, que gairebé ja no té voluntat, anirà seguint — una mica d'esma — un darrera l'altre, tots els mercats, amb paciència heroica, amb la seva capsa de quincalla, com un jueu errant, sense pena ni glòria...

ISIDRE FONT